

[Arentoft]

af 1983. Det er formentlig det, der ligger i ordene »stilles i bero«. Jeg mener ikke, at der er noget som helst til hinder for, at man overlader det til forhandlingsparterne. Det kunne jo være, at forhandlingsparterne ikke var nået til et resultat, og at NATOs forhandlere så sagde: ja men vi kan da godt vente med at stille dem op til 1984, hvis vi kan nå til en forståelse. Vi hjælper dem ikke, hvis man tænkte sig den helt vanvittige situation, at vi vedtog dette beslutningsforslag.

Det er selvfølgelig også, som det er nævnt af andre ordførere, en stor skuffelse, at socialdemokratiet fuldstændig har ændret holdning. Og så kan hr. Lasse Budtz sige, at man ikke har ændret holdning, at han går ind for fuldt medlemskab af NATO osv. osv., men altså slet ikke som fuldgyldige medlemmer.

Den risiko, vi må se i øjnene – vi er alle sammen imod atomvåben; for at sige det ligeud: vi er alle sammen bange, vi er hundeanngste – er, at Danmark kan risikere at blive fejlet ind under jerntæppet. Hvis den situation opstår, som ingen dansker – det er jeg hundrede procent sikker på – ønsker, så er vi selvfølgelig ude over mange problemer, for så er der ikke noget, der hedder arbejdsløshed eller skatteproblemer eller nogen som helst andre ting, for så skal vi nok – de af os, der overlever – få dikteret, hvad vi skal, og det er vel ikke noget at ønske. Derfor synes jeg, det er helt vanvittigt, at vi overhovedet kan tænke på at bryde ud af det medlemskab, vi er i, ved at opføre os, som vi gør.

Jeg havde i sidste uge fornøjelsen af at være i London til North Atlantic Assembly møde – det er parlamentarikerne inden for NATO-landene – og dér var det gennemgående tema information, det er vigtigt, at befolkningerne informeres. I øjeblikket skræmmes de, ligesom man har kampagner imod a-kraftværker, og vi kan se, hvad skibet, der er grundstødt ovre ved Barsebäck, nu har medført. En ting, som jeg tror at mange ikke er klar over, er, at anvendelse af atomvåben fra NATOs side ikke kan foregå, før det er vedtaget i NATO-council, altså i ministerrådet. Det bør man være klar over.

Fremskridtspartiet går ind for frihed for Danmark og for den danske befolkning, og derfor kan vi overhovedet ikke medvirke til fremme af dette forslag, tværtimod, vi mener, at det ikke skal længere end til udvalget,

hvor det skal syltes allernederst i syltekrukken.

Emmert Andersen (CD):

At hr. Pelle Voigt fra SF og hr. Steen Folke fra VS fremkommer med dette forslag, er der ikke noget mærkeligt i. Ja, det er nærmest forventeligt, og vi ville alle have undret os, såfremt de ikke havde gjort det. Det er heller ikke så mærkeligt, hvis de radikale kan støtte nærværende forslag, selv om de radikale jo flere gange har deltaget i regeringer, der har støttet Danmarks udenrigs- og sikkerhedspolitik, og selv har deltaget i forsvarsforlig i 1960 og 1973.

Nej, det rystende er, at socialdemokratiet nu efter 33 års bred enighed om Danmarks sikkerhedspolitik tilsyneladende er villig til at bringe denne enighed til sammenbrud. Efter at have hørt den socialdemokratiske ordfører, hr. Lasse Budtz, må vi nok konstatere, at dagen i dag, den 26. november 1982, er en af Danmarks skæbnedage og vil overgå i historien som den dag, da sammenbruddet af Danmarks sikkerhedspolitik begyndte. Taktikken er jo helt klar: om kort tid har SF og VS en forespørgsel her i tinget om samme emne. I dag har de fået konstateret et flertal for en dagsorden. Venstrekræfterne i socialdemokratiet har sejret, og SF og VS må sandelig gotte sig nu, hvor det er lykkedes at få socialdemokratiet med i deres bestræbelser på at ødelægge 33 års bred enighed om sikkerhedspolitikken i Danmark.

Hr. Anker Jørgensen har tidligere udtalt, at socialdemokratiet befinder sig til venstre for midten. Nej, det er efterhånden kilometerlangt fra midten. Det tror jeg også at mange, ja, rigtig mange, hidtidige, trofaste socialdemokratiske vælgere og medlemmer vil mene.

Igennem historien er det næsten altid pacifister, der har muliggjort krige med ufattelige rædsler til følge. Havde man hørt lidt på den såkaldte krigshetzer Winston Churchill først i 1930'erne og over for Hitler havde demonstreret en fast og beslutningsvilje til modstand mod hans rædselsregime, havde historien set anderledes ud.

Vi kan opstille to teser. Den ene er, at oprustning hos 2 parter uvilkårligt vil føre til krig. Det er der aldrig ført noget som helst bevis for. Den anden tese er, at såfremt den